

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ภาค ๒ สอบสวน มาตรา ๑๒๐-๑๕๖

ครั้งที่ ๖ วันศุกร์ที่ ๒๐ ก.พ. ๒๕๖๘

อ.สันทนี ดิษยบุตร
อัยการผู้เชี่ยวชาญพิเศษ
ผู้อำนวยการสำนักงานยุทธศาสตร์กระบวนการยุติธรรม
สถาบันนิติวัชร์

พระบรมราโชวาท พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

ในพิธีพระราชทานประกาศนียบัตร แก่ผู้สอบไล่ได้
ตามหลักสูตรของสำนักอบรมศึกษา กฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา

สมัยที่ ๗๗ ปีการศึกษา ๒๕๖๗

ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา พระราชวังดุสิต

วันอาทิตย์ที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙

“...เนติบัณฑิตนั้น เป็นผู้ที่จะมีหน้าที่ในการใช้กฎหมาย
เพื่อดำรงความยุติธรรมในบ้านเมือง แต่ละคนจึงต้องมีความ
ยุติธรรมในกายในใจเสียก่อน จึงจะสามารถนำกฎหมายมาใช้ให้
บังเกิดความยุติธรรมอย่างแท้จริงได้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า เนติ
บัณฑิตทุกคนจะตั้งใจ ฝึกอบรมตนในข้อนี้ ด้วยการยึดมั่นใน
คุณธรรมความสุจริต พร้อมทั้งรักษาจรรยาบรรณและมโนธรรมของ
นักกฎหมายไว้ เสมอด้วยชีวิตของตนตลอดไป...”

การถามปากคำเด็กในชั้นสอบสวน

- การถามปากคำเด็กในฐานะผู้เสียหายหรือพยาน (มาตรา ๑๓๓ ทวิ)
- การถามคำให้การเด็กในฐานะผู้ต้องหา (มาตรา ๑๓๔/๒ ประกอบ ๑๓๓ ทวิ)

มาตรา ๑๓๓ ทวิ

การถามปากคำเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี
ในฐานะผู้เสียหายหรือพยาน

ในคดีที่มีฐานความผิดที่ระบุไว้ ตาม
มาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคหนึ่ง หรือ
คดีความผิดอื่นที่มีอัตราโทษจำคุก
ซึ่งผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็ก
อายุไม่เกิน ๑๘ ปีร้องขอ

- การถามปากคำต้องแยกกระทำเป็นส่วนสัดส่วนในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก
- ต้องมีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่ได้ร้องขอ และพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วย เว้นแต่กรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง ซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอบุคคลดังกล่าวได้ ตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคท้าย
- เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะต้องแจ้งให้ทราบถึงสิทธิดังกล่าวข้างต้น
- ต้องจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงการถามปากคำซึ่งสามารถนำออกเผยแพร่ได้อย่างต่อเนื่องไว้เป็นพยาน

การร้องทุกข์ของผู้เสียหายที่เป็นเด็ก

มาตรา ๑๒๔/๑ ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และ วรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การจดบันทึกคำร้องทุกข์ในคดีที่ผู้เสียหายเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี เว้นแต่มีเหตุจำเป็น ไม่อาจหาหรือรอนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่ได้ร้องขอและพนักงานอัยการได้ และเด็กไม่ประสงค์จะให้มีหรือรอบุคคลดังกล่าวต่อไป ทั้งนี้ ให้ผู้รับคำร้องทุกข์ ตามมาตรา ๑๒๓ หรือมาตรา ๑๒๔ แล้วแต่กรณี บันทึกเหตุดังกล่าวไว้ในบันทึกคำร้องทุกข์ด้วย

การสอบสวนผู้ต้องหาที่เป็นเด็ก

มาตรา ๑๓๔/๒ ให้นำมาตรา ๑๓๓ ทวิ มาใช้โดยอนุโลม

มาตรา ๑๓๓ ทวิ ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย อันมิใช่ความผิดที่เกิดจากการข่มขืนต่อสู้อย่างรุนแรง ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ ความผิดฐานกรรโชกชิงทรัพย์ และปล้นทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือคดีความผิดอื่นที่มีอัตราโทษจำคุก ซึ่งผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีร้องขอ

การถามปากคำผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ให้พนักงานสอบสวนแยกกระทำเป็นส่วนสัดส่วนในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และให้มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วยในการถามปากคำเด็กนั้น และในกรณีที่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เห็นว่าการถามปากคำเด็กคนใด หรือคำถามใด อาจจะมีผลกระทบกระเทือนต่อจิตใจเด็กอย่างรุนแรง ให้พนักงานสอบสวนถามผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เป็นการเฉพาะตามประเด็นคำถามของพนักงานสอบสวน โดยมีให้เด็กได้ยินคำถามของพนักงานสอบสวนและห้ามมิให้ถามเด็กซ้ำซ้อนหลายครั้งโดยไม่มีเหตุอันสมควร

การถามปากคำเด็ก ในชั้นสอบสวน

พนักงานสอบสวนต้องแจ้งนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการ รวมถึงผู้เสียหาย พยาน หรือผู้ต้องหาที่เป็นเด็ก ทราบถึงสิทธิตามกฎหมาย

การนับอายุเด็ก

ให้เริ่มนับตั้งแต่วันเกิด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖ ดังนั้น เด็กเกิดวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ต้องนับเป็นหนึ่งวันเต็ม จึงมีอายุ ๑๘ ปีบริบูรณ์ ในวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๙ ตามนัยแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๕ ดังนั้น วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๙ จึงมีอายุเกินกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์แล้ว

การถามปากคำจึงไม่ต้องดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ ทวิ แม้ว่าเหตุเกิดก่อนวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๙ ก็ตาม

การถามปากคำเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี มีหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

ประการที่ ๑ เป็นคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายอันมิใช่ความผิดที่เกิดจากการชุลมุนต่อสู้ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ ความผิดฐานกรรโชก ชิงทรัพย์ และปล้นทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ **หรือ** คดีความผิดอื่นที่มีอัตราโทษจำคุก ซึ่งผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีร้องขอ

***คดีความผิดอื่นที่มีโทษจำคุก หากผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีไม่ร้องขอให้ใช้วิธีการสอบปากคำสำหรับเด็ก หรือคดีที่มีเพียงโทษปรับสถานเดียว ก็ไม่ต้องดำเนินการตามมาตรา

๑๓๓ ทวิ

“คดีความผิดอื่นที่มีโทษจำคุกนอกจากที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๓๓ ทวิ ซึ่งผู้ต้องหาที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีไม่ร้องขอให้มีบุคคลตามที่ กฎหมายกำหนดเข้าร่วมอยู่ด้วยในการถามปากคำ พนักงานสอบสวนย่อมทำการสอบสวนเด็กไปได้โดยลำพัง”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๓๒/๒๕๕๗ ความผิดฐานแข่งรถในทางโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานอันเป็นความผิดต่อพระราชบัญญัติจราจรทางบก เป็นความผิดอื่นซึ่งกฎหมายมิได้บังคับว่าพนักงานสอบสวนต้องจัดให้นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการสอบปากคำผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กตาม มาตรา ๑๓๔/๒ ประกอบมาตรา ๑๓๓ ทวิ แต่อย่างไรใด ประกอบกับผู้ต้องหาไม่ได้ต้องการให้บุคคลดังกล่าวเข้าร่วมในการสอบปากคำ ในชั้นสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาทั้งยังให้ข้อเท็จจริงว่า คืบเกิดเหตุจำเลยได้ร่วมแข่งรถด้วยและหลังการแข่งขันมีเจ้าพนักงานตำรวจเข้าจับกุม ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของจำเลยในบันทึกคำให้การชั้นสอบสวน ข้อเท็จจริงประกอบคำรับสารภาพของจำเลยที่ให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนจึงเป็นพยานหลักฐานที่พิสูจน์ความผิดของจำเลยได้ตามมาตรา ๒๒๖

ประการที่ ๒ ต้องแยกกระทำเป็นส่วนสัดส่วนในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก

ประการที่ ๓ ต้องมีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมด้วยในการถามปากคำเด็กนั้น เว้นแต่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการถามปากคำพร้อมกันได้ ให้พนักงานสอบสวนถามปากคำเด็กโดยมีบุคคลใดบุคคลหนึ่งร่วมอยู่ด้วยก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอนักบุคคลอื่นไว้ในสำนวนการสอบสวน และมีให้ถือว่าการถามปากคำผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กในกรณีดังกล่าวที่ได้กระทำไปแล้ว ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

“หากพนักงานสอบสวนถามปากคำเด็ก โดยไม่มีบุคคลตามที่กฎหมายกำหนดอยู่
ร่วมด้วยในการถามปากคำ และพนักงานสอบสวนมิได้บันทึกถึงเหตุที่ไม่อาจรอ
บุคคลอื่นไว้ในสำนวนการสอบสวน มีผลให้ไม่อาจรับฟังคำให้การในชั้นสอบสวน
ของเด็กเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ไม่มีผลทำให้การสอบสวนเสียไปทั้งหมด”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๒๙๔/๒๕๔๙ ในชั้นสอบสวนพนักงานสอบสวนได้สอบปากคำเด็กหญิง ว. ซึ่งมีอายุ
๑๓ ปีเศษ ในฐานะพยาน โดยไม่ได้จัดให้มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงาน
อัยการเข้าร่วมในการถามปากคำ คำให้การของเด็กหญิง ว. จึงไม่ชอบด้วย มาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคหนึ่ง
แต่ผลของการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรานี้ คงทำให้คำให้การในชั้นสอบสวนของเด็กหญิง ว. ไม่อาจรับฟัง
เป็นพยานหลักฐานได้ตามมาตรา ๒๒๖ เท่านั้น ไม่เป็นเหตุให้การสอบสวนของพนักงานสอบสวนเสียไปทั้งหมด
ถือได้ว่าการสอบสวนความผิดในคดีนี้ตามมาตรา ๑๒๐ แล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๒๖๕/๒๕๕๑ ในชั้นสอบสวนแม่ ก. จะให้การเป็นพยานขณะมีอายุเพียง ๑๕ ปี โดยไม่ปรากฏว่ามีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่ได้ร้องขอ และพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วยในการถามปากคำซึ่งเป็นการไม่ชอบตาม มาตรา ๑๓๓ ทวิ จึงไม่อาจอ้างคำให้การชั้นสอบสวนของ ก. ดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานได้ตามมาตรา ๒๒๖ ก็ตาม แต่ในชั้นพิจารณาของศาลปรากฏว่า ก. มาเบิกความขณะมีอายุ ๑๙ ปี แล้ว การสืบพยานโจทก์ปากนี้ จึงไม่จำต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๗๒ ตริ แต่อย่างไร ศาลย่อมรับฟังคำเบิกความของ ก. เป็นพยานได้

“แต่หากจำเลยยอมรับข้อเท็จจริงว่า เด็กให้การต่อพนักงานสอบสวนตามบันทึกคำให้การไว้จริง ศาลรับฟังบันทึกคำให้การในชั้นสอบสวนของเด็กเป็นพยานหลักฐานได้ตามมาตรา ๒๒๖”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๔๕๘/๒๕๕๖ การที่พนักงานสอบสวนสอบปากคำ อ. พยานซึ่งเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี โดยไม่แยกกระทำเป็นส่วนสัดส่วนในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และมีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่ได้ร้องขอ และพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วยในการถามปากคำเด็กนั้น เป็นการไม่ชอบตาม มาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคหนึ่ง แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยแถลงยอมรับข้อเท็จจริงในชั้นพิจารณาของศาลชั้นต้นว่า อ. ให้การเป็นพยานต่อพนักงานสอบสวนตามบันทึกคำให้การไว้จริง ศาลจึงรับฟังตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในคำให้การดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานได้ และชอบด้วย มาตรา ๒๒๖ แล้ว

ประการที่ ๔ พนักงานสอบสวนต้องจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงการถามปากคำเด็กไว้เป็น
พยาน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๐๐/๒๕๕๙ การสอบคำให้การเด็กชาย ย. ซึ่งบันทึกเป็นคำให้การ
พยานเอกสารหมาย จ. ๑๔ ของพันตำรวจโท จ. นั้น เป็นบันทึกการสอบสวนตามหลักทั่วไปตามมาตรา
๑๓๙ แม้จะขาดบันทึกภาพและเสียงที่สามารถนำมาถ่ายทอดได้อย่างต่อเนื่องก็ไม่มีบทบัญญัติใด
ห้ามมิให้รับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๓๗/๒๕๖๓ เมื่อได้ความว่าตามบันทึกคำให้การของเด็กหญิง ก. ที่จัดทำเป็นหนังสือว่า ในการสอบปากคำมีสทวิชาชีพตามที่กฎหมายกำหนดร่วมอยู่ด้วย มีการบันทึกภาพและเสียง การถามปากคำเด็กหญิง ก. ต่อหน้าสทวิชาชีพในแผ่นวีดิทัศน์แล้ว ดังนี้ จึงเป็นการปฏิบัติตามที่กฎหมายบัญญัติไว้อย่างครบถ้วน การสอบสวนเด็กดังกล่าวยอมชอบด้วยกฎหมาย **แม้ต่อมาภายหลังไฟล์ภาพและเสียงซึ่งบันทึกไว้ในแผ่นวีดิทัศน์ดังกล่าวเสียหาย ไม่สามารถเปิดดูได้ ก็หาทำให้การสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายกลายเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไปได้**

ข้อสังเกตเพิ่มเติม กรณีที่จะต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๓๔/๒ ประกอบมาตรา ๑๓๓ ทวิ ก็แต่เฉพาะการถามปากคำหรือสอบสวนผู้ต้องหาเท่านั้น ส่วนการสอบสวนที่ไม่ได้กระทำต่อตัวผู้ต้องหาที่เป็นเด็ก เช่น การทำแผนที่เกิดเหตุ ไม่อยู่ในบังคับต้องดำเนินการตามวิธีการดังกล่าว

“การดำเนินการตามมาตรา ๑๓๔/๒ ประกอบมาตรา ๑๓๓ ทวิ ใช้บังคับเฉพาะกรณี
การถามปากคำผู้ต้องหาเท่านั้น ไม่ใช่บังคับแก่การรวบรวมพยานหลักฐานอื่น ๆ ด้วย”

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๗/๒๕๔๙ ตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ ใช้บังคับเฉพาะกรณีสอบปากคำจำเลยเท่านั้น
ไม่ได้ใช้บังคับในการรวบรวมพยานหลักฐานอื่น ๆ ด้วย ดังนั้น การที่พนักงานสอบสวนนำตัวจำเลยไปชี้
ที่เกิดเหตุโดยไม่มีบุคคลต่าง ๆ อยู่ด้วย กับไม่มีการบันทึกภาพและเสียงของจำเลยในขณะที่ให้ปากคำต่อ
พนักงานสอบสวนนั้น การสอบสวนจึงชอบด้วยกฎหมาย

การนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบการดำเนินคดี ไม่ใช้การสอบปากคำ และไม่ใช้การชี้ตัวผู้ต้องหา จึงไม่ต้องดำเนินการบทบัญญัติตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๓๒/๒๕๔๘ การนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบการดำเนินคดีนี้ เป็นการดำเนินการก่อนการสอบสวนผู้ต้องหา ไม่ใช้การสอบถามปากคำและมิใช่การชี้ตัวผู้ต้องหา ซึ่งมีบทบัญญัติของกฎหมายโดยเฉพาะ จึงไม่จำเป็นต้องนำบทบัญญัติว่าด้วยการสอบสวนผู้ต้องหาอายุไม่เกินสิบแปดปีตามมาตรา ๑๓๔ ตี (ปัจจุบัน มาตรา ๑๓๔/๒) ประกอบมาตรา ๑๓๓ ทวิ มาใช้บังคับ

การถามปากคำผู้ต้องหาเพิ่มเติม

ในกรณีที่ต้องมีการสอบสวนหรือถามปากคำผู้ต้องหาที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี **เพิ่มเติม**
ก็ต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๓๔/๒ ประกอบมาตรา ๑๓๓ ทวิ **ทุกครั้ง** ไม่มีข้อยกเว้น

การให้พยานเด็กชี้ตัวบุคคลใดและการชี้ตัวผู้ต้องหาที่เป็นเด็ก

มาตรา ๑๓๓ ตี ในกรณีที่พนักงานสอบสวนมีความจำเป็นต้องจัดให้ผู้เสียหาย หรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีชี้ตัวบุคคลใด ให้พนักงานสอบสวนจัดให้มีการชี้ตัวบุคคลในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็กและสามารถป้องกันมิให้บุคคลซึ่งจะถูกชี้ตัวนั้นเห็นตัวเด็ก โดยให้มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วยในการชี้ตัวบุคคลนั้น เว้นแต่มีเหตุจำเป็นไม่อาจหาหรือรอบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้และเด็กไม่ประสงค์จะให้มิหรือรอบุคคลดังกล่าวต่อไป ทั้งนี้ ให้พนักงานสอบสวนบันทึกเหตุดังกล่าวไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

ในกรณีการชี้ตัวผู้ต้องหาที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ให้พนักงานสอบสวนจัดให้มีการชี้ตัวในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็กและสามารถป้องกันมิให้ผู้ต้องหาที่เป็นเด็กนั้นเห็นตัวบุคคลที่จะทำการชี้ตัว

กรณีที่มีการจัดให้ผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กชี้ตัวบุคคลใด พนักงานสอบสวน

ต้องดำเนินการต่อไปนี้ ประการที่ ๑ ต้องจัดให้มีการชี้ตัวบุคคลในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก

และสามารถป้องกันมิให้บุคคล ที่จะถูกชี้ตัวนั้นเห็นตัวเด็ก

ประการที่ ๒ ให้มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่ได้กร้องขอ และพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วย

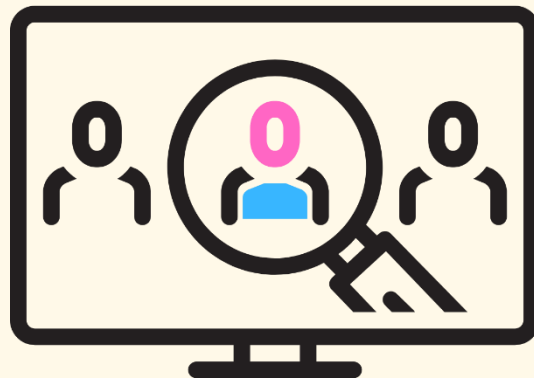
ในการชี้ตัวบุคคลนั้น เว้นแต่มีเหตุจำเป็นไม่อาจหาหรือรอบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้และเด็กไม่ประสงค์จะให้

หรือรอบุคคลดังกล่าวต่อไป ทั้งนี้ ให้พนักงานสอบสวนบันทึกเหตุดังกล่าวไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

มาตรา ๑๓๓ ตริ มิได้บังคับให้ต้องจัดให้ผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี ชี้ตัวทุกคดี (แต่ทุกคดีที่มีการจัดให้ชี้ตัวต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๓๓ ตริ)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๓๔/๒๕๕๐ มาตรา ๑๓๓ ตริ หาใช่บทบัญญัติที่บังคับให้พนักงานสอบสวนต้องจัดให้มีการชี้ตัวทุกคดีไม่ กรณีเป็นดุลพินิจของพนักงานสอบสวนที่จะจัดให้มีการชี้ตัวหรือไม่ก็ได้ เพียงแต่ว่าหากจัดให้มีการชี้ตัว ต้องดำเนินการตามที่กฎหมายบัญญัติ เมื่อคดีนี้พนักงานสอบสวนไม่ได้จัดให้มีการชี้ตัวจึงไม่มีกรณีที่จะต้องดำเนินการตามที่กฎหมายบัญญัติไว้การสอบสวนจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

การสอบสวนผู้ต้องหาที่เป็นเด็ก

มาตรา ๑๓๔/๒ ประกอบมาตรา ๑๓๓ ทวิ ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๓ ทวิ มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การสอบสวนผู้ต้องหาที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี

การสอบสวนเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี ในฐานะผู้ต้องหา

การถามเรื่องทนายความ

มาตรา ๑๓๔/๑ วรรคหนึ่ง ในคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือในคดีที่ผู้ต้องหา มีอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวน ถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีให้รัฐจัดหาทนายความให้

ข้อสังเกต ๑ พนักงานสอบสวนต้องสอบถามเรื่องทนายความทุกคดี

ข้อสังเกต ๒ ดูอายุของเด็กในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา ไม่ใช่วันที่กระทำความผิด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๓๒/๒๕๔๘ ก่อนเริ่มการสอบสวน หากผู้ต้องหาไม่เกินสิบแปดปี พนักงานสอบสวนต้องถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีพนักงานสอบสวนต้องจัดหาทนายความให้ แต่ในคดีนี้ในวันที่พนักงานสอบสวนเริ่มถามคำให้การจำเลย จำเลยมีอายุเกินสิบแปดปีแล้ว พนักงานสอบสวนจึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๓๔ ทวิ (ปัจจุบัน มาตรา ๑๓๔/๑) แต่ประการใด

ข้อสังเกต ๓ ถ้าผู้ต้องหาไม่มีทนายความ พนักงานสอบสวนต้องจัดหาทนายความให้ โดยไม่ต้องดูว่าผู้ต้องหาต้องการหรือไม่

มาตรา 134/4 วรรคท้าย

“ ถ้อยคำใดๆที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือก่อนที่จะมีการดำเนินการตามมาตรา ๑๓๔/๑ มาตรา ๑๓๔/๒ และมาตรา ๑๓๔/๓ จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้”

ข้อสังเกต มาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย เป็นบทตัดพยานเด็ดขาดห้ามมิให้ศาลรับฟัง แต่มาตรา ๑๓๓ ทวิ ไม่มีกฎหมายบัญญัติผลของการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามไว้

การสืบพยานเด็กในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง

มาตรา ๑๗๑ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการสอบสวนและการพิจารณา เว้นแต่มาตรา ๑๗๕ มาบังคับแก่การไต่สวนมูลฟ้องโดยอนุโลม

ให้นำบัญญัติในมาตรา ๑๓๓ ทวิ และมาตรา ๑๗๒ ตริ มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การไต่สวนมูลฟ้องในคดีที่พยานเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ทั้งในคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ และในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์

การสืบพยานเด็ก

การสืบพยานเด็กในชั้นพิจารณา

มาตรา ๑๗๒ ตริ เว้นแต่ในกรณีที่จำเลยอ้างตนเองเป็นพยาน ในการสืบพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ให้ศาลจัดให้พยานอยู่ในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และศาลอาจปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ศาลเป็นผู้ถามพยานเอง โดยแจ้งให้พยานนั้นทราบประเด็นและข้อเท็จจริงซึ่งต้องการสืบ แล้วให้พยานเบิกความในข้อนั้น ๆ หรือศาลจะถามผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ก็ได้

(๒) ให้คู่ความถาม ถามค้าน หรือถามต้อนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์

ในการเบิกความของพยานดังกล่าวตามวรรคหนึ่ง ให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงไปยังห้องพิจารณาด้วย และเป็นหน้าที่ของศาลที่จะต้องแจ้งให้นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ทราบ

การสืบพยานเด็กในชั้นพิจารณา

ก่อนการสืบพยานตามวรรคหนึ่ง ถ้าศาลเห็นสมควรหรือถ้าพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีหรือคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอโดยมีเหตุผลอันสมควรซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าจะจะเป็นผลร้ายแก่เด็กถ้าไม่อนุญาตตามที่ร้องขอ ให้ศาลจัดให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีที่ได้บันทึกไว้ในชั้นสอบสวนตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ หรือชั้นไต่สวนมูลฟ้องตามมาตรา ๑๗๑ วรรคสอง ต่อหน้าคู่ความและในกรณีเช่นนี้ให้ถือสื่อภาพและเสียงคำให้การของพยานดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของคำเบิกความของพยานนั้นในชั้นพิจารณาของศาล โดยให้คู่ความถามพยานเพิ่มเติม ถามค้านหรือถามติงพยานได้ ทั้งนี้ เท่าที่จำเป็นและภายในขอบเขตที่ศาลเห็นสมควร

ในกรณีที่ไม่ได้พยานมาเบิกความตามวรรคหนึ่งเพราะมีเหตุจำเป็นอย่างยิ่งให้ศาลรับฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การของพยานนั้นในชั้นสอบสวนตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ หรือชั้นไต่สวนมูลฟ้อง ตามมาตรา ๑๗๑ วรรคสอง เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความของพยานนั้นในชั้นพิจารณาของศาล และให้ศาลรับฟังประกอบพยานอื่นในการพิจารณาพิพากษาคดีได้

การสืบพยานเด็กนอกศาล

มาตรา ๑๗๒ จัตวา ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๗๒ ตี มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่
การสืบพยานนอกศาลในคดีที่พยานเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี

การสืบพยานเด็กไว้ก่อนฟ้อง

มาตรา ๒๓๗ ทวิ วรรคแปดให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๗๒ ตี มาใช้บังคับ
โดยอนุโลมแก่การสืบพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี

การรับฟังสื่อภาพและเสียงเสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความของเด็ก

มาตรา ๑๗๒ ตีรวรรคท้าย ในกรณีที่ไม่ได้ตัวพยานมาเบิกความตามวรรคหนึ่งเพราะมีเหตุจำเป็นอย่างยิ่งให้ศาลรับฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การของพยานนั้นในชั้นสอบสวนตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ หรือชั้นไต่สวนมูลฟ้องตามมาตรา ๑๗๑ วรรคสอง เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความของพยานนั้นในชั้นพิจารณาของศาล และให้ศาลรับฟังประกอบพยานอื่นในการพิจารณาพิพากษาคดีได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๑๑/๒๕๕๒ โจทก์ไม่สามารถนำผู้เสียหายที่ ๑ มาเบิกความเป็นพยาน เนื่องจากผู้เสียหายที่ ๑ ย้ายที่อยู่หาตัวไม่พบ คำให้การของผู้เสียหายที่ ๑ ในชั้นสอบสวนแม้เป็นพยานบอกเล่า แต่ผู้เสียหายที่ ๑ ได้ให้การต่อพนักงานสอบสวน นักจิตวิทยา และพนักงานอัยการโดยมีการบันทึกภาพและเสียงไว้ตามแถบวีดิทัศน์ วัตถุพยานหมาย ว.จ.๑ อันเป็นการปฏิบัติตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ ศาลย่อมรับฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายที่ ๑ ได้เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความของผู้เสียหายที่ ๑ ในชั้นพิจารณาของศาลประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ได้ ตามมาตรา ๑๗๒ ตีรวรรคท้าย และมาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสอง (๒)

การสืบพยานเด็กในชั้นไต่สวนการชันสูตรพลิกศพ

มาตรา ๑๕๕ ให้นำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายนี้อันว่าด้วยการสอบสวนมาใช้แก่การชันสูตรพลิกศพโดยอนุโลม

ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๗๒ ตี มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การไต่สวนของศาลตามมาตรา ๑๕๐ ในคดีที่พยานเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี

การสรุปจำนวนการสอบสวน

หน้าที่ของพนักงานสอบสวนหลังจากสอบสวนเสร็จแล้ว

มาตรา ๑๔๐ เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวน เห็นว่า**การสอบสวนเสร็จแล้ว** ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) ถ้า**ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด**และ**ความผิดนั้น**มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูง**ไม่เกิน**สามปี ให้พนักงานสอบสวนงดการสอบสวน และบันทึกเหตุที่งดนั้นไว้ แล้วให้ส่งบันทึกพร้อมกับสำนวนไปยังพนักงานอัยการ

ถ้าอัตราโทษอย่างสูง**เกินกว่า**สามปี ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการ พร้อมทั้งความเห็นที่ควรให้จัดการสอบสวน

ถ้าพนักงานอัยการสั่งให้งด หรือให้ทำการสอบสวนต่อไป ให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามนั้น

(๒) ถ้า**รู้ตัวผู้กระทำความผิด** ให้ใช้บทบัญญัติในสัมาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑๔๐ (๑) กรณีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด

แบ่งออกได้เป็น ๒ กรณี ได้แก่

- กรณีที่ ๑ เมื่อความผิดนั้น มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน ๓ ปี
 - ให้พนักงานสอบสวนงดการสอบสวนและบันทึกเหตุที่ตนนั้นไว้แล้ว
 - ส่งบันทึกพร้อมสำนวนไปยังพนักงานอัยการ
- กรณีที่ ๒ เมื่อความผิดนั้น มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินกว่า ๓ ปี
 - ส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการพร้อมทั้งความเห็นที่ควรให้งดการสอบสวน

คำพิพากษาศาลฎีกา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙/๒๕๘๑ เมื่อพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเสร็จแล้วและส่งสำนวนให้พนักงานอัยการแล้ว ย่อมหมดอำนาจที่จะทำการสอบสวนต่อไป หน้าที่ของพนักงานสอบสวนก็สุดสิ้นลง ตกเป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการต่อไป และพนักงานสอบสวนจะดำเนินการสอบสวนโดยพนักงานอัยการผู้รับผิดชอบมิได้รู้เห็นด้วยมิได้

มาตรา ๑๔๐ (๒) กรณีรู้ตัวผู้กระทำความผิด

แบ่งพิจารณา ดังนี้

- กรณีที่ ๑ ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้

พิจารณาประกอบกับ มาตรา ๑๔๑

- กรณีที่ ๒ ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุม หรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราว หรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก

พิจารณาประกอบกับ มาตรา ๑๔๒ และมาตรา ๑๔๓

กรณีถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ (มาตรา ๑๔๑)

มาตรา ๑๔๑ ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ เมื่อได้ความตามทางสอบสวนอย่างใด ให้ทำความเข้าใจว่าควรส่งฟ้องหรือส่งไม่ฟ้องส่งไปพร้อมกับสำนวนยังพนักงานอัยการ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นชอบด้วยว่าควรส่งไม่ฟ้อง ให้ยุติการสอบสวนโดยส่งไม่ฟ้อง และให้แจ้งคำสั่งนี้ให้พนักงานสอบสวนทราบ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสอบสวนต่อไป ก็ให้ส่งพนักงานสอบสวนปฏิบัติเช่นนั้น

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรส่งฟ้อง ก็ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา มา
ถ้าผู้ต้องหาอยู่ต่างประเทศ ให้พนักงานอัยการจัดการเพื่อขอให้ส่งตัวข้ามแดนมา

กรณีถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุม หรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราว หรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก (มาตรา ๑๔๒)

มาตรา ๑๔๒ ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุม หรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราว หรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก ให้พนักงานสอบสวนทำความเห็นตามท้องสำนวนการสอบสวนว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปยังพนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ส่งแต่สำนวนพร้อมด้วยความเห็นไปยังพนักงานอัยการ ส่วนตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจปล่อยหรือปล่อยชั่วคราว ถ้าผู้ต้องหาถูกขังอยู่ ให้ขอเองหรือขอให้พนักงานอัยการขอต่อศาลให้ปล่อย

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนพร้อมกับผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ เว้นแต่ผู้ต้องหานั้นถูกขังอยู่แล้ว หรือผู้ต้องหาซึ่งถูกแจ้งข้อหาได้หลบหนีไป

แต่ถ้าเป็นความผิด ซึ่งพนักงานสอบสวนเปรียบเทียบได้ และผู้กระทำความผิดได้ปฏิบัติตามเปรียบเทียบนั้นแล้วให้บันทึกการเปรียบเทียบนั้นไว้ แล้วส่งไปให้พนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๙ - ๖๖๑/๒๕๖๗

การที่พนักงานสอบสวนเสนอความเห็นว่าการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดย่อมเป็นที่เข้าใจได้แล้วว่าในชั้นสอบสวนได้รู้ตัวผู้กระทำความผิดที่กล่าวหาแล้วแต่พนักงานสอบสวนเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่เป็นความผิดตามข้อกล่าวหา การที่พนักงานสอบสวนทำความเห็นว่าควรสั่งไม่ฟ้องเสนอต่อพนักงานอัยการโดยไม่งดการสอบสวน จึงเป็นการดำเนินการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๐(๒) และมาตรา ๑๔๒ วรรคสอง เกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหาในกรณีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิด

ข้อยกเว้นของมาตรา ๑๔๒ วรรคสอง

ได้แก่

- กรณีที่ ๑ ผู้ต่องหานั้นถูกขังอยู่แล้ว

หมายถึง กรณีที่ผู้ต่องหานั้นถูกขังอยู่ในอำนาจของศาลแล้ว

- กรณีที่ ๒ ผู้ต่องหาซึ่งถูกแจ้งข้อหาได้หลบหนีไป

หมายถึง กรณีที่ผู้ต่องหาซึ่งถูกแจ้งข้อหาได้หลบหนีไปในตอนเสนอความเห็นสั่งฟ้อง

พนักงานสอบสวนไม่จำเป็นต้องส่งตัวผู้ต่องหามายังพนักงานอัยการ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๒๐/๒๕๑๘ พนักงานอัยการโจทก์ยื่นฟ้องคดีอาญาโดยกล่าวในฟ้องว่าจำเลยถูกจำคุกอยู่ในคดีอื่นของศาลนั้นแต่ได้หลบหนีไปจากเรือนจำเสียแล้วก่อนโจทก์ฟ้องคดีนี้ เมื่อโจทก์ไม่มีตัวจำเลยอยู่ในขณะที่ยื่นฟ้องและจำเลยมิได้ถูกศาลสั่งขังไว้ในคดีนี้ ศาลย่อมไม่รับประทับฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๘๔๙/๒๕๕๓ ในวันที่โจทก์ยื่นฟ้อง โจทก์ไม่ได้นำตัวจำเลยมาศาล โดยข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับกับจำเลยในคดีอื่น (คดีอาญาหมายเลขดำที่ อ. ๕๔๒๕/๒๕๕๒) ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางและจำเลยมีพฤติการณ์หลบหนี ซึ่งคดีดังกล่าวศาลได้มีคำสั่งให้ออกหมายจับและปรับนายประกันแล้ว แม้คดีนี้โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยต่อศาลเดียวกัน แต่เมื่อเป็นการฟ้องต่างคดี และโจทก์มีหน้าที่ต้องจัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ได้ตัวจำเลยดังกล่าวมา ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๔๑ โจทก์จึงยื่นฟ้องคดีนี้โดยไม่มีตัวจำเลยมาศาลและอ้างว่าจำเลยอยู่ในอำนาจศาลในคดีนี้แล้วด้วยหาได้ไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาเพิ่มเติม

เทียบ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๖๒/๒๕๔๓ ในวันที่โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ โจทก์ไม่ได้นำตัวจำเลยมาศาล เนื่องจากจำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีอาญาเรื่องอื่น ซึ่งได้ยื่นฟ้องต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางและได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวระหว่างพิจารณา จึงถือว่าจำเลยอยู่ในอำนาจของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางแล้ว เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยได้หลบหนีไปในระหว่างการปล่อยชั่วคราว ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางย่อมมีอำนาจที่จะบังคับให้ผู้ประกันส่งตัวจำเลยมารับสำเนาคำฟ้องคดีนี้ได้ จึงชอบที่จะประทับฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาได้

คำพิพากษาศาลฎีกาเพิ่มเติม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๔๗/๒๕๕๑ คดีนี้ปรากฏว่า พนักงานสอบสวนฝากขังจำเลยต่อศาลอาญากรุงเทพใต้ซึ่งเป็นศาลที่**ไม่มีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี** แต่เมื่อศาลอาญากรุงเทพใต้อนุญาตให้พนักงานสอบสวนฝากขังจำเลยได้และอนุญาตให้ปล่อยตัวจำเลยชั่วคราว ก็ต้องถือว่าจำเลยถูกขังโดยหมายของศาลตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๘๗ และ**อยู่ในอำนาจศาลที่จะเรียกตัวจำเลยจากนายประกันได้** กรณีจึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๑๔๑ วรรคสี่ ที่ให้พนักงานอัยการมีหน้าที่จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ได้ตัวจำเลยมา เพราะไม่ใช่กรณีที่จับตัวจำเลยไม่ได้

Thank you

